

1) Μικρὸς ἀσβός. 2) Μεταφ. ὁ δειλὸς καὶ συστελλόμενος.

ἀσβούνη τό, ἀμάρτ. ἀσβούνη Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβός.

Ἀσβός 1, ὁ ἰδ.

ἀσβούριστος ἐπίθ. ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 102.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σβουριστός < σβουρίζω.

Ὁ μὴ περιστρεφόμενος: Μιὰ... παρτίδα ἀπὸ λαιμάργους γλάρους... πέφτει μ' ἀστραπῆς γρηγοράδα σβουριστὴ καὶ κατακόρυφα πὰς τὸ νερό... καὶ ξαναφτερώνει ἀμέσως, μὰ ἀσβούριστὴ καὶ ξέκλωστη πγά.

ἀσεβασιά ἡ, Μύκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σέβασσι.

Ἀσέβεια.

ἀσέβεια ἡ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀσέβεια.

Ἐλλειψις σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ἢ τὰ θεῖα: Αὐτὸ ποῦ εἶπες εἶναι ἀσέβεια. Συνών. ἀσεβασιά.

ἀσεβής ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πελοπν. (Λακων.) ἀσεβός Πόντ. (Τραπ.) ἄσεβος ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 127 Βωμ. 44 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀσεβής. Οἱ τύπ. ἀσεβός, ἄσεβος μετεπλάσθησαν κατὰ τὰ εἰς -ος ἐπίθ., καθ' ἃ καὶ ἀκριβός καὶ ἀκριβός ἐκ τοῦ ἀκριβής κττ.

Ὁ μὴ σεβόμενος τοὺς γονεῖς, τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἀνωτέρους ἢ τὸν Θεόν, ἀνίερος, ὑβριστὴς ἐνθ' ἄν.: Ὁ δεῖνα εἶναι ἀσεβής, δὲ σέβεται μήτε Θεὸ μήτε ἀνθρώπους λόγ. κοιν. || Φρ. Ἀλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν! (ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης. Ἐπὶ βλασφημίου) ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 353,3. || Παροιμ. Σ' τοῦν ἀσεβήδωνε τὸ χωρὶς τὸν Ἀλωνάρι βρέχει Λακων. Τ' ἀσεβοῦ τὸ βίον ὁ δάβολον τρώει ἀτο (ἐπὶ φιλαργύρου τοῦ ὁποίου τὰ χρήματα σπαταλῶνται ὑπὸ κακῶν κληρονόμων) Τραπ. || Γνωμ.

Ἀλλοιά τονε τὸν ἀσεβῆ κι ὁποῦ κοντά του στέκει Λεξ. Πρω. Δημητρ. || Ποίημ.

Καὶ μελανιάσουν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ κόλασι μανιάση κι ἀνοιξή γιὰ νὰ καταπιῇ τῶν ἀσεβῶν τὸ γένος

ΚΠαλαμ. Βωμ. 44

Καὶ μὲ τὸν ἄμγαλο γελοῦσαν | καὶ μὲ τὸν ἄσεβο φρενιάζαν ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 127.

ἀσειργακος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀσειργακος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σειργακός.

Ὁ μὴ καταγόμενος ἀπὸ σειργάν, ὁ μὴ ἔχων εὐγενῆ καταγωγὴν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κι ἀνοίξαι τὸ δόλεμο | κι ἀνακατώθησα οἱ γενεές καὶ σειργακοὶ κι ἀσειργακοὶ

Μάν. Συνών. ἀσειργαστος, ἄσειρος 1, ἀσόγιαστος, ἄσογος, ἀσόιστος, κακόσειρος, ἀντίθ. καλόσειρος, σειργακός.

ἀσειργαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσειργαγος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σειργαστός < σειργάζω.

Ἀσειργακος, ὁ ἰδ.: Ἀσειργαγε! (ὑβρις πρὸς μὴ Νικητὴν).

ἄσειρος ἐπίθ. Πελοπν. ἄσουρος Κάρπ. — Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σειρά. Διὰ τὸν τύπ. ἄσουρος πβ. καὶ σουρώνω παρὰ τὸ σειρώνω.

1) Ἀσειργακος, ὁ ἰδ., Πελοπν. — Λεξ. Πρω.: Ἀφ' τοῦ αὐτόν, εἶναι ἄσειρος Πελοπν. Εἶσαι ἄσειρος καὶ τὸ σοὶ σου προκοπὴ δὲν κάνει αὐτόθ. 2) Ἰσχνός, ἀδύνατος, καχεκτικός, ἐπὶ ζώων, φυτῶν, καρπῶν ἐνθ' ἄν.: Πῆρα εἶνα γουρ'νάκι, ἀλλὰ εἶναι ἄσειρο Πελοπν. Ἀσουρο ἀρνι - κλῆμα Κάρπ. || Παροιμ.

Εἶναι κι ἄσουρος ἀρνός, | ἔχει καὶ πλατιέα ὀραίαν (ἐπὶ τῶν κομπορρημονούντων) Κάρπ.

ἄσειστος ἐπίθ. Ζάκ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) κ.ά. — Λεξ. Γαζ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. — ΑΠροβελ. Ποιήμ. 1, 137 Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 251 ΠΠαπαχριστοδ. ἐν Ἀρχ. Θρακικ. Θησ. 3, 13 ΔΣολωμ. 65 ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 112 ἄσειχτος ΘΚληρονόμος ἐν Κρητ. Στοῖ 3, 126.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄσειστος.

1) Ὁ μὴ σειόμενος ἢ σεισθεῖς, ἀκίνητος, ἀκλόνητος ἐνθ' ἄν.: Δεντρά ἄσειστα Τραπ. Ὁ Σταχτόγιαννης ἦταν... ἄσειχτο κούτσουρο, βαρεῖοταν νὰ σηκωθῇ 'ς τὰ πόδια του ΘΚληρονόμος ἐνθ' ἄν. Ἐμειναν ἐκεῖ ἄσειστα, σκυφτά... καὶ τὰ πρὸ δειλὰ μάλιστα ἦταν ἔτοιμα νὰ τὸ βάλουν καὶ 'ς τὰ πόδια Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. Τὸ χῦμα ὁρμητικὸ φθάνοντας βρῖσκει ἐμπόδια νὰ περάσῃ γλήγορα τοῖς πέτρινες κολόννες ποῦ ἄσειστες ἀπὸ αἰῶνες τώρα βαστοῦν 'ς τίς μπόρες ΠΠαπαχριστοδ. ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Κ' ἦταν σὰν κόσμος ἄσειστος κι ἄγνωστος ποῦ δὲν ξέρει κανεὶς τί κρύβει μέσα του...

(ὁ κέδρος) ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

... Σαπλωμένος 'ς τῆς σπηλαιᾶς τὴν ἄσειστη τὴ σκέπη τὸ ναῦτη κλαίω ποῦ ζωντανὸ τὸ Χάρω ἐμπρός του βλέπει ΑΠροβελ. ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ. βαρὺς, μέγας, ὑπέρογκος Πόντ. (Τραπ. κ.ά.): Ἀσειστον προῖκαν ἐδῶκαν ἀτεν οἱ γονεοὶ ἀτ'ς Τραπ.

ἀσέληνος ἐπίθ. Ἡπ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 38 'σέληνος Ἡπ. 'σέληνους Θεσσ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. σέληναῖο.

Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐπετάλωσαν ἀκόμη, ἀδάμαστος: Ἄσμ.

Γύρεψε βόιδια 'ς τὸ ζυγὸ, γελάδια 'ς τὴν ἀγέλη, μούλες, φοράδες κι ἄλογα κι ἀσέληνο πουλάρι

Ἡπ.

... Ἀφέντη, καβαλλίκα

'ς τ' ἀσέληνο, προσέληνο, 'ς τὸ κάλλιο τὸ πουλάρι αὐτόθ.

Ἀφέντη, καβαλλίκιμι σὶ 'σέληνου μουλάρι

Θεσσ. — Ποίημ.

Ἐσένα πρέπει, ἀφέντη μου, γιὰ νὰ καβαλλικεύης

τ' ἀσέληνο, προσέληνο, τὸ κάλλιο τὸ πουλάρι

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

ἀσέλλωτα ἐπίρρ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσέλλωτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Χωρὶς σέλλαν, ἐφίππιον: Καβαλλικεύει ἀσέλλωτα. Μὴν καθίζης 'ς τὸ ἄλογο ἀσέλλωτα νὰ μὴ σὲ ρίξῃ.

ἀσέλλωτος ἐπίθ. σύννηθ. ἀσέλλουτος βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σέλλωτος < σέλλωνω.

1) Ὁ μὴ σέλλωθεῖς ἢ ὁ μὴ φέρων σέλλαν, ἐφίππιον, ἐπὶ ὑποζυγίων σύννηθ.: Φοράδα ἀσέλλωτη. Ἀλογο ἀσέλλωτο σύννηθ. — Ὁ στρατὸς φριμάζει σὰν τ' αἶτι ποῦ θέλει νὰ τρέξῃ 'ς τὸ λιβάδι ἀσέλλωτο ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 105. Ράχι ἀσέλλωτη ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 58. 2) Ὁ μὴ συνηθίζων νὰ καθίζῃ, ἀλλ' ἰστάμενος πάντοτε ὀρθὸς Κρήτ.

ἀσενιάριστος ἐπίθ. Θήρ. Σαλαμ. ἀσινιάριστος Σύμ. ἀσ'νάρ'στους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσ'νάρ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σενιαριστός < σενιαρίζω.

Ὁ μὴ διηυθετημένος, ἀσυγύριστος ἔνθ' ἄν.: Καίκι ἀσεγμάριστο Σαλαμ. Σενιάρισε τὸ φιστάνι σου ποῦ κρέμεται ἀσεγμάριστο Θήρ. Ἀσ'νάρ'ῳ ῥ'ναῖκα Αἰτωλ.

ἀσένιο ἐπίρρ. Θήρ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Παξ. Σκίαθ. — ΑΠαπαδιαμ. Χριστουγενν. διηγ. 88 ἀσένιου Μεγίστ. Σάμ. σένιο Βιθυν.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *a segno*.

1) Εἰς τὸ σημεῖον ποῦ ταιριάζει, ἐκεῖ ποῦ πρέπει Βιθυν. Θήρ. Μεγίστ.: Θὰ τὸ φέρω ἀσένιο Θήρ. Νὰ ῥθουν ἐκ τοῦ ἀσένιου Μεγίστ. Σένιο τοῦ ἤρθε τὸ ροῦχο Βιθυν. Στὴν ἐπιστροφή τῆς λείει τοῦ βασιλέα πῶς τὸν ἔφερα ἀσένιο Λιακάκι (ἐκ παραμυθ. Λιακάκι=λιγάκι) Θήρ. β) Ἐκ συμφώνου Κεφαλλ. Κύθηρ.: Τὰ ρολόγια μας δὲν πᾶν ἀσένιο Κεφαλλ. Ἐμεῖς πάδα πάμε ἀσένιο Κύθηρ. 2) Ἐν τάξει Κεφαλλ. Παξ. Σάμ. Σκίαθ. — ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν.: Τὸ ρολόι μου πᾶει ἀσένιο Κεφαλλ. Οὐ γιός τ'ς... μὲν καὶ διὰ τ'ν πααίφ' ῥ'ς τοῦν σπῖτ', τ'νὶ ρίχ'ῳ ἀπᾶν' ῥ'ς ἕνα κριββάτ' τ'νὶ πλακῶν' μὲ κατ' κριμμύδια, οἱ πέντ' ἔξι μέρις ἀσένιου ἢ γριὰ ῥ'ς τοῦν πουνδάρ' (ἐκ παραμυθ.) Σάμ. Ἐχετε τίπουτε πράματα νὰ σᾶς κουβαλήσω γιὰ νὰ ῥ'μαστε ἀσένιο; ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἄν. || Φρ. Εἶμαι ἀσένιο (ἔχω σφᾶς τὰς φρένας) Κεφαλλ. Ἀσένιο κεφάλι αὐτόθι. Ἀνθρωπος ἀσένιο Παξ.

ἀσεντόνιαστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σεντονιστός < σεντονιάζω.

Ὁ μὴ περιβεβλημένος μὲ σινδόνα, ἐπὶ κλινωσκεπασμάτων: Ἀσεντόνιαστη κουβέρτα. Ἀσεντόνιαστο πάπλωμα. Συνών. ἀκαπλάντιστος 1.

ἀσερβίριστος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σερβιριστός < σερβίρω.

Ὁ μήπω διανεμηθεὶς ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐπὶ φαγητῶν: Σούππα ἀσερβίριστη. Τὸ φαεῖ εἶναι ἀσερβίριστο ἀκόμα. Συνών. ἀκένωτος.

ἀσεργιάνιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσειργιάνιστος πολλαχ. ἀσειργιάνιστους Μακεδ. (Βογατσ. κ.ά.) ἀσειργιάνιστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σεργιανιστός < σεργιανίζω.

1) Παθ. ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν περιῆλθέ τις πρὸς θέαν ἢ εὐχαρίστησιν ἔνθ' ἄν.: Πῆγα ῥ'ς τὴν Πόλι καὶ δὲν ἄφησα μέρος γιὰ μέρος ἀσεργιάνιστο ἔνιαχ. Τό ῥου ἀσειργιάνιστον τοῦ χουράφ' (δὲν τὸ ἐτριγύρισα διὰ νὰ ἴδω ἂν ἔχη πάθει ζημίαν ἀπὸ ζῶα) Αἰτωλ. β) Ὁ διελθὼν χωρὶς περίπατον Πελοπν. (Μάν.): Ἀσειργιάνιστη πῆγε ἢ μέρα μου σήμερα. 2) Ἐνεργ. ἐκεῖνος ὅστις δὲν περιῆλθέ τι Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.) κ.ά.: Πρώτη φορὰ πῆγε ἢ μάννα του ῥ'ς τὴν Ἀθήνα καὶ τὴν ἄφησε ἀσειργιάνιστη Κορινθ.

ἀσεφτος ἐπίθ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σεφτός < σέφω.

Ὁ μὴ διαπεποτισμένος δι' ὕδατος καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὀργωθῇ, ἐπὶ ἀγρῶν: Ἀσεφτο χωράφι.

ἀσήκαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσάκαστος Κάρπ. Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσήκαστος. Τὸ ἀσάκαστος Δωρ. τύπ. παρὰ τὸ σακάζω, δι' ὃ ἰδ. σηκάζω.

1) Ὁ μὴ ἀπογαλακτισθεὶς, ἐπὶ ἀμνῶν, ἐριφίων (κυρίως ὁ μὴ ἐγκλεισθεὶς εἰς μάνδραν, ὅπως ἀποχωρισθῇ τῆς μητρός του καὶ παύσῃ νὰ θηλάζῃ) Κρήτ. Συνών. ἀποκο-

ψιάρης. 2) Ὁ γαλακτοφόρος, ἐπὶ αἰγός, προβατίνας Κάρπ. Συνών. ἔγγαλος.

ἀσηκωσιὰ ἡ, ἔνιαχ. ἀσ'κωσὰ Σκῦρ. ἀδ'κουνδὰ Ἰμβρ.

Ἡ ἀδυναμία νὰ ἐγείρεται τῆς ἀπὸ τὴν θέσιν του ἔνθ' ἄν.: Ἀσ'κωσὰ νὰ κάμης! (ἀρὰ) Σκῦρ. Κάτσι, π' νὰ ῥ'ς ἀδ'κουνδὰ! (ἀρὰ) Ἰμβρ.

ἀσήκωτα ἐπίρρ. ΑΤανάγρ. Ἀγγελ. ἐξολοθρ. 259 ΙΠολέμ. Κειμήλ. 115.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσήκωτος.

Εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ σηκωθῇ, βαρέως ἔνθ' ἄν.: Μιὰ ἀπὸ τίς μαρτυρικὲς ἑλληνοποῦλλες τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας μας, ὅπου ἐπάτησε ἀσήκωτα τὸ πόδι τοῦ Βουλγάρου, ὑπέστη καὶ αὐτὴ τὴν θλιβεράν τύχην τῶν περισσοτέρων συντρόφων τῆς ΑΤανάγρ. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Κι ὅσο ἀδειάζει κι ἀπομένει | μέσ' ῥ'ς τὰ στήθη μου ἀδειανή, τόσο ἀσήκωτα βαραίνει, | τόσο ἀγιάτρευτα πονεῖ ΙΠολέμ. ἔνθ' ἄν.

ἀσήκωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ.) ἀσήκωτες Σκῦρ. ἀσήκωτος Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) ἀσήκωτους βόρ. ἰδιώμ. ἀσήκωτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀδούκωτους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Μακεδ. ἀσ'κωτος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.) ἀνασήκωτος Μεγίστ. ἀνασήκωτους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀσήκωτος Πελοπν. (Παππούλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σηκωτός < σηκώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀρθῇ εὐκόλως, πολὺ βαρὺς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Σάντ. Τραπ.): Ἀσήκωτο κοφίνι - πανέρι - τσουβάλι. Τὸ παιδί πάχυνε πολὺ κ' ἔγινε ἀσήκωτο κοιν. Ἐγ'νε ἀσήκωτο γομάρι Σκῦρ. Ἀσήκωτον σακκὶ βόρ. ἰδιώμ. || Ἀσμ.

Ἐβάλαν τῷ εἰς τοὺς νόμους τοῦ ἀσήκωτον μολύβιν Κύπρ. — Ποίημ.

Σὰν τὸ μολύβι ἀσήκωτα τὰ διὰ μου χέρια ἀπόψε ΙΠολέμ. Βασιλ. ἀνήλιαγ. 7. 2) Ὁ μὴ ἀρθεὶς ὑπὸ τινος κοιν.: Τὰ στρώματα εἶναι ἀσήκωτα. Τὸ τραπέζι εἶναι ἀσήκωτο κοιν. Τὴν ἔχω ἀσήκωτη τὴ σταφίδα ἀπὸ τ' ἀλώνι Πελοπν. (Παππούλ.) Πβ. ἀμέθαρτος 1. β) Ὁ μὴ ἀρθεὶς πρὸς ἐνταφιασμόν, ἀκήδευτος, ἀταφος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Κορινθ. Λακων.) Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ὁ θάνατος ἀσήκωτος ἔν' (θάνατος=νεκρός) Κερασ. Ἀσήκωτη ἔχουνε ἀκόμη τὴ γραιὰ Λακων. 3) Ὁ μὴ ἐγερθεὶς αὐτὸς ἢ ὑπ' ἄλλου ἐκ τῆς κλίνης, ἀνέγερτος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Ἦταν ἀκόμη ἀσήκωτος διὰ πῆγα ῥ'ς τὸ σπῖτι του σύννηθ. Μὴν ἀφίνης τὸ κωπέλλι ἀσήκωτο τέθοια ὦρα Κρήτ. Ἀσ'κωτον ἀφήκεν τὸ μωρὸν ἀπὸ τὸ κρεβάτιν Τραπ. β) Ὁ μὴ ἐγειρόμενος ἢ ἐγερθεὶς ἐκ τῆς κλίνης ἐνεκα νόσου, κλινήρης, κατάκοιτος πολλαχ.: Εἶναι ἀσήκωτος ἀκόμα πολλαχ. Ἐγ' δέκα μέρις ἀδούκωτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) γ) Ὁ ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐγερθῇ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ἀσήκωτον κρεβάτιν ἔπρεσεν Κερασ. || Ἀσμ.

Ἐμπα καί, μάννα, στρώσ' με θανατικὸν κρεβάτιν, θανατικὸν κι ἀσήκωτον, σηκωμονὴν ντὸ 'κ' ἔδει

Κερασ. Τραπ. δ) Ὁ μὴ ἐγερθεὶς ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν κλινὴν του, ὁ μὴ κατακλιθεὶς Κύθηρ.: Ἀσήκωτο εἶν' ἀκόμα τὸ παιδί σου. 4) Οὐς, ἡ θέσις ἢ ἡ κατάστασις ἐξ ἧς δὲν δύναται τις νὰ ἐγερθῇ, μάλιστα ἐπὶ ἀρῶν Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. Πόντ. (Σάντ.) Σκῦρ. κ.ά.: Σήκω ἀποτὰ καὶ μὴν ἔκαττες ῥ'ς τὸν ἀσήκωτο Κρήτ. Τὸν ἀσήκωτο νὰ ῥ'χης! (ἀρὰ) Θήρ. Κάτσι τὸν ἀσήκωτο! (ἀρὰ) Κύθηρ. Πέσε π' νὰ κάμ'ς τ' ἀσήκωτο! (ἀρὰ) Σκῦρ. Σ' σὸν ἀσ'κωτον ἐρροῦξεν (ἔπεσε

